

AMO®

**»Želimo si, da bi prihodnost
naše šole in Zavoda sv. Stanislava
gradili in oblikovali skupaj z vami«**

Dr. Roman Globokar,
direktor Zavoda sv. Stanislava

AMOR MAGISTER OPTIMUS

3

Bog vas živi!

Nagovor direktorja dr. Romana Globokarja

4

Osnovna šola bi morala že stati

Intervju z g. Tonetom Homarjem, ekonomom Zavoda sv. Stanislava

6

Amor Magister Optimus

Intervju z nekdanjo dijakinjo in profesorico latinščine na Škofijski klasični gimnaziji Olgo Osredkar

8

Stvarnik je v vsakega otroka položil talente

Pogovor z dr. Marino Rugelj, ravnateljico OŠ Alojzija Šuštarja

11

Še pomnite, tovariši?

Spomini iz šolske kronike

12

Iz šolske kronike

Zapisi o dogajanju na šoli v šolskem letu 2009/2010

16

Nagovor dveh ravnateljevMarta Šuštar, ravnateljica JDD
in Jože Mlakar, ravnatelj ŠKG

17

Sklad za pomoč družinam in Ustanova »Fundacija Alojzija Šuštarja«

AMO®

leto 1 | številka 1 | maj 2010

Izdal in založil: **Zavod sv. Stanislava** | Odgovarja: **dr. Roman Globokar** | Zbral in uredil: **mag. Matija Mitja Štih** | Sodelavci: **Mark Boris Adrijanič, mag. Tone Česen, Špela Oman, David Puc, Petra Rajk** | Lektoriranje: **David Puc** | Oblikovanje: **Marko Girmani** | Fotografije: **Arhiv Zavoda sv. Stanislava** | Tisk: **Birografika BORI d.o.o.** | *Ljubljana, maj 2010*

Želimo si, da bi
prihodnost
naše šole in
Zavoda sv.
Stanislava
gradili in
oblikovali
skupaj z vami.

Dr. Roman Globokar
direktor Zavoda sv. Stanislava

V veliko veselje mi je, drage škofijke, dragi škofijci, da vas lahko pozdravim ob izidu prve številke naše informativne publikacije AMO®, ki je namenjena prav vam. Z vami želimo deliti delčke iz bogatega utripa naše in vaše šole. Vedno je kaj novega, presenetljivega, inovativnega, hkrati pa vedno ostaja tudi tisti nespremenljivi »duh ŠKG«. Prepričan sem, da boste tudi vi, dragi fratres maiores iz obdobja predvojne Škofijske klasične gimnazije, odkrili, da obstajajo tudi danes določene specifične prvine naše šole, s katerimi se lahko tudi vi še vedno identificirate. Upam, da boste dijaki prvih generacij s ponosom gledali

na to, kako se razvija šola, ki ste jo prav vi s svojo mladostno energijo in entuziazmom skupaj s svojimi učitelji spet postavili na noge. Želimo si, da bi prihodnost naše šole in Zavoda sv. Stanislava gradili in oblikovali skupaj z vami.

V času samostojne Slovenije je na Škofijski klasični gimnaziji v trinajstih generacijah maturiralo že 2013 dijakinj in dijakov. Naj za primerjavo povem, da je v vseh letih pred vojno na naši šoli maturiralo vsega skupaj 740 dijakov. Dejansko smo ena zelo velika družina, saj nas družijo skupni spomini na leta odraščanja in zorenja ter skupne vrednote. Mnogi ste izrazili željo po organizaciji nekakšne povezave vseh bivših »škofijcev«, ki bi nadgrajevala delovanje Študentskega društva Megaron. V ta namen želimo 22. maja letos, ko bomo organizirali družabno srečanje za vse bivše dijakinje in dijake, tudi formalno ustanoviti Alumnij Škofijske klasične gimnazije. Namen alumnija je ustvariti mrežo povezav med bivšimi dijaki naše gimnazije in tako omogočiti večje medsebojno poznavanje in sodelovanje. Alumnij pa naj bi imel tudi pomembno vlogo pri oblikovanju vizije naše gimnazije in celotnega zavoda v prihodnje ter pri vsebinski in materialni podpori za njuno delovanje. Vi ste za nas neizčrpen vir novih idej, spodbud, sugestij, pa tudi kritičen glas in svarilo, če je to potrebno. Veselimo se še bolj dejavnega sodelovanja z vami.

Želim vam obilo užitkov pri prebiranju glasila in na svidenje na našem majskem srečanju v Zavodu sv. Stanislava. Bog vas živi!

Osnovna šola bi morala že stati

Intervju z ekonomom
g. Tonetom HOMARJEM

V Zavodu sv. Stanislava ste že vse od leta 1994, ko ste na mestu ekonoma nasledili duhovnika Štefana Pavlija. Ob vašem prihodu sta v zavodu delovala le Škofijska klasična gimnazija in Jegličev dijaški dom, vse ostale enote pa so bile v nastajanju ali pa jih še ni bilo. Odtlej se je zavod precej spremenil, zrasel navzven in navznoter, se utrdil v slovenskem prostoru in še kar raste.

V kakšnem stanju je bil zavod v času, ko ste nastopili svojo službo, in kaj so bile glavne težave pri obnovi tako velike hiše?

Približno polovica zavoda je bila obnovljena. Zaključevala se je tako

imenovana B-faza obnove. Slovenski dom, ki je bil zamišljen kot manjši hotel za goste, je bil v zaključni fazi. Ko je prvega septembra 1994 po končani obnovi na hodniku utihnil čistilni stroj, so še po mokrih tleh v hotelske sobe vkorakali dijaki Jegličevega dijaškega doma, ki so do tedaj prebivali v dijaškem domu na Taboru, in

hotela je bilo konec. Malokdo ve, da je sedanja zbornica glasbene šole pravzaprav recepcija hotela, od koder potekajo telefonske povezave v sobe. Zavod je bil ob prevzemu v zelo slabem stanju. Kar je še bilo uporabno, so bili samo zidovi. V tem času pa se je tudi zaključila gradnja nove telovadnice na vzhodni strani zavoda. Seveda je pri takšnih projektih glavna težava denar. Do leta 1994 je nadškofija obnovo izvajala skoraj izključno s krediti in si novih večjih investicij preprosto ni bilo več moč zamisliti. Spominjam se, ko se je neko leto v gimnazijo prijavilo okrog štiristo kandidatov. Dijaški dom je takrat pokal po šivih. Vsako leto smo tako obnovili nekaj dodatnih prostorov. Nekaj dijakov je uporabljalo toaletne prostore v sosednjih sobah, ker so bivali v prostoru, ki je bil obnovljen za kapelo. Velik del zavoda je bil kasneje obnovljen s

sredstvi od prodaje delnic, pridobljenih iz podarjenih lastninskih certifikatov. Zadnje obnove pa tudi iz denacionalizacijskih sredstev.

Odločitev, da prevzamete skrb za finance v zavodu, verjetno ni bila lahka. Kje črpate moč za pre-magovanje vsakodnevnih izzivov, ki jih prinaša vaše delo?

Odločitve so marsikdaj mnogo bolj banalne, kot se zdijo. Sprva so na nadškofiji želeli, da pridem z družino stanovat v zavod, v stanovanje, kjer je živel nadškof Šuštar in kjer sedaj živi nadškof Uran. Če bi pri tem vztrajali, me danes najverjetneje ne bi bilo tukaj. Sicer pa mi je blizu napotek sv. Ignacija Lojolskega: »Moli, kakor da je vse odvisno od Boga, in delaj, kakor da je vse odvisno od tebe.« Na koncu je »Vse ustvarjeno po Njem in Zanj«, in prav zanima me, kaj vse bo preneseno tja preko in kaj bo izginilo v breznu nič.

Skrbeti za finančno stanje tako velike hiše, ki se stalno obnavlja in ima toliko različnih potreb, je včasih gotovo tudi težko. Nam lahko izdate, kako vam uspe pravočasno zagotoviti dovolj sredstev za vse tekoče in izredne projekte?

Pred leti je bilo mnogo težje. Kakšen mesec še na sam plačilni dan zjutraj ni bilo dovolj sredstev na računu. Redno poslovanje se nekako financira iz stalnih virov. Seveda je odvisno tudi od vsake enote posebej. Temeljni princip je, da je vsaka enota finančno samostojna, Slovenski dom pa skrbi za infrastrukturne investicije in priskoči na pomoč, ko kakšni enoti »zaškripa«. Veseli smo vsake donacije ali še tako majhnega daru.

Vzavodu zadnji dve leti deluje Osnovna šola Alojzija Šuštarja, ki zaenkrat gostuje v prostorih gimnazije. Kako daleč so projekti za gradnjo nove osnovne šole in katere spremljajoče prostore bo imela nova šola?

Osnovna šola bi morala že stati, a se zapleta pri sprejemu prostorskega plana mestne občine, ki naj bi bil sprejet v juniju. Takoj bomo vložili prošnjo za gradbeno dovoljenje in upamo, da jeseni pričnemo z gradnjo. Na mestu, kjer bodo stali osnovna šola, vrtec, še ena telovadnica in izobraževalno središče, smo že odstranili zgradbe slovenske vojske, ki potresno in funkcionalno niso bile ustrezne.

Na Škofijski klasični gimnaziji so se oz. se še šolajo tudi vaši štirje otroci. Ali dejstvo, da so se odločili za šolanje v ustanovi, v kateri delate, za vas pomeni zgolj potrditev vašega dela ali ste imeli zaradi tega kdaj tudi kakšne pomisleke?

Z vsemi štirimi otroki smo obhodili vse dosegljive gimnazije, delno tudi iz moje radovednosti spoznati konkurenco, nato pa so se sami odločili za ŠKG. Ambrož je nekoliko okleval med bežigrajsko in našo gimnazijo, a je nazadnje le pristal pri nas.

Čeprav je za vami nešteto projektov, bi si vendarle želeli izvedeti, na kaj ste po vseh teh letih dela v zavodu še posebej ponosni?

Ko nam evangelist Janez podarja

biser s poročilom o srečanju Jezusa s prešušnico v templju, med drugim pravi, da so prvi pričeli odhajati najstarejši, in pri mojih letih od ponosa že ni ostalo skoraj nič.

Iskrena hvala za vaš čas in vaše odgovore. Želimo vam obilo poguma in uspešnega dela v dobro vseh, ki se v zavodu šolajo, v njem delajo oz. verjamejo v njegovo poslanstvo.

Z g. Tonetom Homarjem se je pogovarjal Matija Mitja Štih.

Amor Magister Optimus

Intervju z nekdanjo
dijakinjo in profesorico
latinščine na Škofijski
klasični gimnaziji Olgo
Osredkar

Olga, si ena redkih škofijcev, ki so po dokončanem študiju prestopili prag zbornice ŠKG in postali kolegi svojih nekdanjih profesorjev. Si v svojih dijaških in študijskih letih kdaj pomislila, da boš nekoč stala na drugi strani?

Moram priznati, da niti v osnovni niti v srednji šoli nisem pomislila, da bom postala učiteljica, kaj šele da bom poučevala na ŠKG. Ko se je moj študij prevesil v drugo polovico, sem ob pridobivanju izkušenj z individualnim poučevanjem latinščine in s poučevanjem skupin (dve leti sem v domači župniji učila verouk) šele začela razmišljati, da bi se po koncu študija zaposlila kot učiteljica. Želela sem učiti latinščino, a sem si le sama pri sebi na tihem upala pomisliti, da bi učila na ŠKG. Uresničitev moje tihe želje se mi je zdela tako nemogoča, da si je nisem upala povedati naglas.

Kakšni so tvoji spomini na dijaška leta? Kaj ti je bilo na Škofijski klasični gimnaziji najbolj všeč? Je kaj, česar se nerada spominjaš?

Moja srednješolska leta so močno vplivala na moje življenje. Seveda se spominjam lepih in tudi težkih trenutkov. Nisem bila dijakinja, ki bi se v šoli počutila kot doma., Pravzaprav sem potrebovala kar precej časa, da sem se privadila na novo okolje in nov način dela. Ko mi je to uspelo, smo bili že skoraj najstarejši dijaki na šoli. Moj vsakdan je zapolnjevalo predvsem delo v šoli, pisanje domačih nalog in utrjevanje snovi. Kot našim dijakom danes so mi v spominu najbolj ostali trenutki, ko sem se imela lepo s svojimi sošolkami in sošolci, ko smo se skupaj zabavali na duhovnih obnovah in ekskurzijah. V najlepšem spominu imam ekskurzijo v Pariz v tretjem letniku, pa tudi tekmovanja z

dekliškim komornim zborom, kjer so bile pogoste in včasih naporne pevske vaje poplačane.

Še ohranjaš stike s sošolci? Kako gledajo nate kot na profesorico? Ti postavljajo veliko vprašanj v zvezi z dogajanjem v zbornici? So radovedni?

Na prvi obletnici mature smo se zmenili, da se dobimo čez pet ali deset let. Pet in tudi že deset let je mimo, a očitno ni volje in nikogar, ki bi bil pripravljen obletnico organizirati. Vsak je šel svojo pot, vsak živi svoje življenje. Kdaj pa kdaj koga nepričakovano srečam in takrat si imamo precej povedati.

Kakšni so bili občutki, ko si se vračala na ŠKG v drugi vlogi? Ti je bilo na začetku težko? Česa te je bilo najbolj strah?

Kot sem zapisala že v odgovoru na prvo vprašanje, se je z mojim vstopom na ŠKG v vlogi profesorice uresničila moja tiha želja, zato mi s tega vidika ni bilo težko priti nazaj. Seveda me je tudi malce črvičilo v trebuhu, saj sem bila brez poprejšnjih izkušenj s poučevanjem latinščine v šoli. Pravzaprav sem imela pred tem eno šolsko uro v osnovni šoli in bila sem »pripravljena« za poučevanje. Mlada učiteljica brez izkušenj, ki aprila, ko dijakom že pojema vnema za delo, prvič stopi v razred – to bo zanimivo, sem si mislila. No, pa je kar šlo. Dala sem od sebe vse, kar sem zmogla, vidim pa, da sta sedaj moje poučevanje in odnos z dijaki precej drugačna kot na začetku. To je povsem razumljivo.

Je dogajanje za vrati zbornice takšno, kot si si ga predstavljala kot dijakinja, ali te je ob prihodu na šolo v vlogi profesorice kaj še posebej presenetilo? Svoje bivše profesorje še vedno gledaš skozi oči dijakinje ali so zate predvsem kolegi?

Na začetku sem imela težave s tem, da sem se še vedno počutila kot dijakinja. V razredu sem se počutila staro toliko kot dijaki sami, v zbornici pa sem imela svoje bivše profesorje še vedno za nadrejene. Nisem se počutila njim enakovredno. Sedaj nimam več težav s tem. Vidim, da so profesorji ljudje kot vsi ostali, vsak je nekaj posebnega. Kot veliko dijakov sem tudi sama kot dijakinja na svoje profesorje gledala drugače kot sedaj. Če kdaj srečam kakšnega nekdanjega sošolca, me ta vpraša, če je »ta in ta prfoks še vedno ...«. Težko razumejo, da smo tudi profesorji takšni kot vsi ostali;

ljudje s svojimi dobrimi in slabimi lastnostmi, ki se trudimo delati dobro, a nam včasih uspe, kdaj pa kdaj pa delamo tudi napake, na katerih se skušamo učiti, da jih drugič ne bi več ponovili. V naši zbornici se večina profesorjev izredno trudi za dijake.

Kaj tebi pomeni geslo *Amor Magister Optimus*?

Ljubezen je najboljša učiteljica. Že pred prihodom na ŠKG sem na prvo mesto ves čas postavljala odnos z dijaki in sem si vedno želela, da bi mi na tem področju uspelo. Dober odnos z dijaki se mi zdi pogoj za uspešno delo v razredu. Iz lastnih izkušenj lahko povem, kakšen užitek in zabava je lahko delo v razredu, kjer se z dijaki dobro razumem, kjer se med seboj sprejemamo, in kakšna muka je stopiti v razred, kjer ni medsebojne povezanosti in drug pri drugem iščemo le napake, kjer je vse dolgočasno, odveč in brez smisla.

“

**Dober odnos
z dijaki se mi
zdi pogoj za
uspešno delo
v razredu.**

Nikoli ne smemo obupati. Vedno znova se moramo (čeprav težko) vračati v razred z dobro voljo in neobremenjeni z mračnimi mislimi. Radi moramo imeti predmet, ki ga poučujemo, in dijake, s katerimi delamo. Če damo vse od sebe, bomo zadovoljni, četudi ne dobimo odziva, ki ga pričakujemo. Toda dobra volja je nalezljiva in velika verjetnost je, da se je bodo dijaki nalezli od nas ali pa mi od njih (tudi to sem že večkrat doživela).

Vsak človek si zasluži spoštovanje, ne glede na to, kakšno vlogo ima v našem zavodu – ali je ravnatelj, učitelj, hišnik, čistilka ali pa dijak.

Z Olgo se je pogovarjala Špela Oman.

Stvarnik je v vsakega

POGOVOR Z RAVNATELJICO OŠ ALOJZIJA

Kakšni so bili začetki? Koliko učencev je ob ustanovitvi osnovne šole prestopilo njen prag? Koliko razredov je na šoli zdaj?

Začetki pravzaprav segajo v čas pred več kot sto leti, ko je škof Jeglič zgradil ta ogromni Zavod sv. Stanislava, v tistem času največjo zgradbo na Balkanu, katere poslanstvo naj bi bilo tako vzgoja značaja kot izobrazba razuma. Pred vojno sta v zavodu delovala nižja in višja gimnazija. Od leta 1993, ko je stavba spet oživela z gimnazijsko mladino, pa je pri vodstvu Zavoda in gimnazije ves čas po tistem tlela želja po »nižji gimnaziji«, saj je pri izobraževanju, predvsem pa na vzgojnem področju, pri petnajstletnikih, ki se vpisujejo v gimnazijo, lahko že veliko zamujenega. Ogromno pobud in zanimanja je bilo tudi s strani staršev. In prav to je spodbudilo škofa dr. Antona Jamnika, da je sprožil začetek tega projekta.

Septembra 2008, ko smo šolo odprli, je prag prestopilo 50 prvošolcev in po 25 drugo- in tretješolcev. Leto kasneje smo vpisali dva nova prva razreda. Tako je danes na šoli 150 otrok v šestih oddelkih. Ko bo šola polna, bo imela po dva oddelka v vsakem razredu in okoli 500 otrok.

Katerim vsebinam dajete na šoli poseben poudarek?

Posebni poudarki so na duhovnosti, glasbi, plesu, športu in praktičnem delu.

Prvih šest let je v predmetniku predmet spoznavanje vere,

zadnja tri leta pa vera in kultura. Ampak za duhovnost to ni bistveno. Duhovnosti se ne da naučiti. To je način življenja. Način, ki ga živimo vsi na šoli. Besede mičejo, zgledi vlečejo. Če bomo v šoli in v domačem okolju dajali otrokom enak zgled, če bomo po istih vrednotah živeli starši in učitelji, potem bodo te vrednote imele vrednost tudi za otroke.

Glasba v zavodu živi, o tem ste se prepričali vsi škofijci. In za svojo smo jo vzeli tudi v osnovni šoli. V prvem triletju je vsak razred zborček zase. Vaje imajo dvakrat tedensko kar med poukom, enkrat na teden pa so za vsak razred med poukom na vrsti tudi plesne vaje.

Veliko skrb posvečamo športu. Dandanes se le redki otroci doma popoldne vozijo s kolesom, brcajo žogo in se igrajo kavboje in indijance. Večina jih sedi pred računalnikom ali televizijo. Zato v šoli otroke spodbujamo k telesni aktivnosti in imamo vsak dan v času interesnih dejavnosti na izbiro enega od športov: od športne abecede, hokeja, nogometa, rokometa do košarke in gimnastike. Otroci imajo najrajši nogomet na travi pred gimnazijo znotraj tekaške steze.

In še nekaj besed o praktičnem pouku in delu. Pouk izvajamo kot kombinacijo pouka v razredu in učenja v učilnici v naravi. Tradicionalni pouk namreč poteka v zaprtem prostoru in v pretežni meri dvodimenzionalno. Resničnost je prenesena v zvezke in knjige, na dvodimenzionalne table, ekrane in projekcijska platna. Tak pouk ima svoj pomen, saj pospešuje abstraktno mišljenje,

Sprejmite otroke kot dragocen dar. Imejte jih radi, a jih nikar ne razvajajte preveč.

otroka položil talente

ŠUŠTARJA DR. MARINO RUGELJ

spodbuja domišljijo in razvija sposobnosti predstavljanja. Tridimenzionalni pouk, to je pouk v realnem svetu, v odprtem prostoru, pa omogoča hitrejšo razumevanje in presojanje o uporabnosti in koristnosti predmetov okoli nas.

Otroke navajamo tudi na praktično delo in ročne spretnosti. Podedovali smo vrtniček s. Mire, ki je skrbela za gospoda Šuštarja, in ga obdelujejo člani vrtnarskega krožka. Zelo obiskana sta krožka šivanja in oblikovanja gline. Občasno imamo slaščičarske delavnice s peko piškotov. V vsakem razredu so metle in smetišnice, da se urimo v pospravljanju.

Prepričani smo, da je Stvarnik v vsakega otroka položil talente, in učitelji imamo nalogo, da otrokom pomagamo odkriti te darove, jih razvijati in plemeniti. Tako si bodo pridobili zdravo samozavest, ki je današnji mladini pogosto primanjkuje. In nimajo vsi talenta za matematiko, angleščino ali za glasbo, nekateri se izkažejo prav pri praktičnem delu.

Kakšna je ekipa pedagogov, ki vzgaja in izobražuje male šuštarčke? Ali so med njimi tudi bivši škofijci?

Malo ravnateljcev ima tako srečo, da si lahko izbere vse učitelje na šoli. Ekipa je čudovita. Vsi so mladi, zagnani, polni energije in navdušenja. Skupaj gradimo in ustvarjamo nekaj lepega. Ponovno sem deležna entuziazma, ki ga prav tako ni manjkalo ob ustanovitvi Škofijske klasične gimnazije.

Med učitelji so tudi bivši škofijci. Martina Ferlan Kavčič, Simon Purger, Lucija Kern Tomažin in Helena Rozman. Za krajši čas sta nam pomagala Katarina Čepić in Lovro Freljih. Tudi na pedagoški praksi je bilo že nekaj škofijcev. Nasmehnem se, ko vidim, da nekateri še vedno zardijo, ko na hodniku srečajo prof. Jernejčiča.

Od kod vse prihajajo otroci, ki obiskujejo OŠ Alojzija Šuštarja?

V večini so Ljubljancani, nekaj tudi iz okolice. Iz Doba, Vodice, Medvode ... V šolo jih pretežno vozijo starši, nekaj pa jih prihaja s šolskim avtobusom.

Otroci škofijcev prvih generacij so že dovolj veliki za osnovno šolo. Ali bodo imeli prednost pri vpisu na OŠAŠ?

Spomnim se, kako je moja mama, ki je bila tudi učiteljica, pripovedovala, da v šoli uči že otroke svojih nekdanih učencev. Takrat sem si mislila: Mami, postajaš stara. No, in zdaj se bo to začelo dogajati meni. V šoli bom imela za učence otroke svojih dijakov. Pravilnik za izbor učencev med prijavljenimi zaenkrat nima člena, v katerem bi pisalo, da imajo otroci škofijcev kakšno prednost pri vpisu. Bom pa razmislila, morda bi ga lahko dopisali.

Zdaj gostujete v gimnaziji. Zdi se, da se v zavodu vedno najde prostor še za kakšen razred. Kako glede tega sodelujete z vodstvom gimnazije?

Poznate zgodbo o ježu in lisici? Kot je lisica ježa sprejela v

svoj brlog, tako so tudi gimnazijci prvo leto odstopili nekaj prostora osnovni šoli. Tam na spodnjem hodniku, kjer so bili navadno razredi prvih letnikov. V enem kabinetu smo naredili zbornico, v drugem ravnateljstvo in v lepo poslikanem latinskem kabinetu smo si uredili knjižnico. Zdaj vsako leto potrebujemo po dva nova razreda. Še dobro, da gospod Mlakar gleda na nas kot oče na najmlajšega otroka v družini. Čeprav s prihodom najmlajšega zmanjka otroških sob, pa mu je vseeno treba zagotoviti prostor pod soncem.

Ali osnovnošolci in gimnazijci kaj sodelujejo?

Osnovnošolci z občudovanjem gledajo gimnazijce. Še posebej so zanimivi tisti, ki se držijo za roke in se »lupčkajo« na hodniku.

Sicer pa nam gimnazijci tudi veliko pomagajo. Dežurajo na našem hodniku, pripravljajo vesele urice in ustvarjalne delavnice za učence v času roditeljskih sestankov, prostovoljci pa mnogim pomagajo pri učenju.

Lepo smo se navadili drug na drugega. In verjetno bo enim in drugim dolgčas, ko se bomo razšli.

Kakšne so napovedi glede gradnje nove stavbe? Kdaj bo nova šola zgrajena?

Načrte že imamo, stare vojašnice za zavodom smo porušili. Zdaj čakamo na gradbeno dovoljenje. Upamo, da se bomo čez leto ali dve selili, saj bo sicer začel zavod pokati po šivih.

Na gimnaziji še vedno učite, vendar v precej manjšem obsegu. Kako usklajujete obe vlogi, poklic profesorice matematike in ravnateljice?

Delo v gimnaziji imam zelo rada, zato sem obdržala nekaj ur pouka matematike. Kadar grem v zgornja nadstropja h gimnazijcem, se spočijem, predvsem svoja ušesa, ki niso vajena frekvenc osnovnošolskih otrok. Poleg tega me gimnazijci jemljejo veliko bolj resno kot malčki, ki mi včasih zlezejo kar v naročje. Mi je pa ravnateljstvo na osnovni šoli precej velik izziv. Predvsem zato, ker je veliko prostora za uresničevanje raznoraznih idej.

Kot ravnateljica opravljate na šoli pomembno poslanstvo in začenjate novo poglavje v zgodovini ustanove in tudi slovenske družbe. Kako vidite v tej zgodbi nas, bivše dijake, ki smo bili nekoč prav tako del zavoda?

Vi si zdaj izbirate poklice, ustvarjate družine in začrtujete poklicno kariero. Nekateri boste morda prišli v zavod v službo (tudi na gimnaziji uči že lepo število škofijcev), spet drugi boste dali otroke k nam v vrtec (ko bomo imeli novo stavbo, bo v njej tudi vrtec), v osnovno šolo, glasbeno šolo ali gimnazijo. Lahko boste postali dobrotniki Sklada za pomoč družinam, iz katerega ste kot gimnazijci tudi sami prejeli pomoč. Ali pa se boste včlanili v Klub prijateljev OŠ AŠ, ki ga ravnokar ustanovljamo. Morda pa nič od tega. In boste le od daleč opazovali in brali nadaljevanje zgodbe o življenju v zavodu, v kateri ste nekoč nastopali tudi vi. Kakor koli, upam, da do te ustanove čutite naklonjenost in simpatijo.

Kaj bi nam radi sporočili?

Izberite poklic, za katerega ste poklicani. Najdite si službo, v katero boste radi hodili. Kako prijeten je občutek, če greš vsako jutro z veseljem opravljat svoje delo.

Sprejmite otroke kot dragocen dar. Imejte jih radi, a jih nikar ne razvajajte preveč. Ne postavite se v vlogo sužnja in jim ne strezite od vseh strani. Kmalu se bodo začeli dolgočasiti in vse jim bo postalo brez zveze. Raje od njih kaj zahtevajte, naučite jih njihovih dolžnosti, postavite jim meje in recite jim tudi ne, če presodite, da je to boljše za njih. Tako vam bodo kasneje od srca hvaležni, da so imeli starše, ki so jim pomagali odrasti in zaživeti polno in odgovorno življenje. Tudi ne bodite njihove prijateljice in prijatelji. Te si bodo našli med sovrstniki. Bodite raje matere in očetje. In ne pozabite, da boste najboljši očetje in najboljše matere, če boste zvesti moške in ljubeče žene.

Z dr. Marino Rugelj sta se pogovarjala Petra Rajk in Mark Boris Adrijanič.

Od domačega orkestra do Orkestra glasbene šole in Pihalnega orkestra Škofijske klasične gimnazije.

Daljnega januarja 1994 se je ob otvoritvi Knjižnice dr. Antona Breznika zavodski in širši slovenski javnosti predstavil »desetglavi« domači orkester pod taktirko profesorja Damijana Močnika. Kljub ubranosti te komorne zasedbe nihče ni slutil, da bo ta zasedba tako močno rasla, da bosta čez petnajst let na zavodskih slovesnostih igrala kar dva bistveno večja orkestra, ki ju sestavljajo dijaki ŠKG in učenci zavodske glasbene šole.

Oba orkestra sta hkrati tudi »valilnica« in »kalilnica« članov orkestra Divertimento, katerega večinski del sestavljajo prav člani nekdanjih zavodskih orkestrrov. Številčno skromni začetki so ob primerni negi in pozornosti nadvse dobro obrodili.

Adhuc memministis, Socii?

(Še pomnite, tovariši?)

»Vi nam kole, mi vam gole.«

Tako se je glasil napis, ki so ga navijači dijaških vrst razpeli med prvo nogometno tekmo, na kateri so se maja 1994 pomerili dijaki ŠKG proti svojim profesorjem. Poleg duhovitih navijaških gesel je dijake bodrila še navijaška pesem, ki so jo sestavili posebej za ta namen in ki ima naslednji refren:

»Ornk tekma, to je prava stvar,
profoksi naši, to je kriminal.
Glej ga, glej ga, Močnik že leti,
zraven pa veselo žvižga si.«

Čeprav je na mrežo profesorjev pazil dr. Stanko Gerjol – nekoč profesionalni igralec nogometa – so na koncu s 3 : 1 slavili dijaki. Očitno je bila vnema dijakov močnejša od športne premoči profesorjev.

ŠOLSKO LETO 2009/10

Celje 2009

Pedagoški delavci iz vseh zavodskih enot so se med »krompirjevimi« počitnicami udeležili tradicionalnega tridnevnega seminarja v Celju. Tam jim je direktor spregovoril o Jezusu kot učitelju, razmišljali so o klasičnosti zavoda in njegovih enot, po skupinah so razpravljali o določenih vidikih svojega delovanja, kritično so presojali lastno delo in skupaj odšli na kratek izlet v Teharje, pot nadaljevali na goro Oljko ...

Letošnji seminar je v sodelovanju z direktorjem in ravnateljico enot sooblikoval Razvojni tim ŠKG, ki že tretje leto uspešno deluje v zavodu. Kljub raznolikim nalogam, ki jih sicer opravljajo v zavodskih enotah (učitelji v gimnaziji, na osnovni šoli, v glasbeni šoli, vzgojitelji v domu itd.), so udeleženci v teh dneh kot eno razmišljali o svojem delu in našli čas za pogovor, ki ga sicer prevečkrat primanjkuje.

Matura 2009

V spomladanskem roku so vsi kandidati maturo opravili uspešno, njihov povprečni uspeh pa je tretji najboljši doslej v trinajstih letih mature na Škofijski klasični gimnaziji. Letošnje mature se je na spomladanskem roku udeležilo 187 kandidatov s statusom dijaka Škofijske klasične gimnazije, 5 lanskih maturantov pa je uspešno izboljševalo svoje dosedanje ocene. Svoj lanski seštevek točk so izboljšali za 2, 3 ter 1 kandidat celo za 4 točke.

51 maturantov je zbralo 28 točk ali več, dobili pa smo kar 29 zlatih maturantov (v Sloveniji 379), ki so dosegli 30 točk ali več. Med njimi je 1 maturantka (Natalija Tominšek) dosegla vseh 34 točk. Izjemen uspeh je dosegel maturant z najboljšimi odstotnimi točkami pri posameznem predmetu v Sloveniji. To je Jurij Volčič s 100 odstotnimi točkami pri matematiki na višji ravni.

Devetim letošnjim maturantom je ugovor na rezultat po junijski maturi prinesel višji seštevek točk. Posledično se je

povprečni seštevek nekoliko izboljšal (s 23,70 na 23,76 točke), dobili pa smo tudi še enega zlatega maturanta, torej jih je skupno 30.

Jesenskega roka mature 2009 se je udeležilo 15 kandidatov. 4 so maturo opravljali v celoti, 1 kandidat je opravljal še 3 predmete za spomladanski rok, preostalih 10 pa je izboljševalo ocene iz posameznih predmetov spomladanskega roka. Od 4 dijakov, ki so maturo opravljali v celoti, je 3 uspelo opraviti maturo, 1 kandidatka pa je morala opraviti še 2 popravna izpita. Od 10 dijakov, ki so izboljševali uspeh, je 8 to tudi uspelo: trem za 1, trem za 2 in dvema za 3 točke. Dobili smo še eno zlato maturantko, kar pomeni, da imamo letos skupno kar 31 zlatih maturantov. Na Škofijski klasični gimnaziji je sicer do sedaj maturiralo 2061 maturantov.

Po poročilu Irene Bolta, prof. in tajnice ŠMK

Izmenjava treh slovanskih pevskih zborov Ljubljana – Trenčín – Krakov

Kar se na prvi pogled zdi kot del voznega reda, je v resnici nadvse uspešna, priljubljena in prijetna izmenjava treh slovanskih zborov, ki se vsaka tri leta odvija pri nas. Tako je Komorni mešani zbor ŠKG tudi letos gostil zbor Piaristické gymnázium Jozefa Braneckého iz Trenčína (Slovaška) in zbor Piaristické gymnázium sv. J. Kalazanského iz Krakowa (Poljska). Druženje so požlahtili delo v jezikovni skupini, obisk pouka, sprejem pri ljubljanskem županu in izlet na Notranjsko in Primorsko.

Viška letošnje izmenjave sta bila kar dva. Prvi je bil koncert v Slovenski filharmoniji s tematskim naslovom »Humanizem in renesansa« ter leto knjige, na katerem so zbori predstavili tudi Trubarjevo »Nu pujte vsi ljudje«, s katero so se spomnili 500-letnice njegovega rojstva. Obiskovalci so koncert brez izjeme opisovali s presežniki. Drugi višek in hkrati sklep izmenjave pa je bila zaključna sveta maša v zavodski cerkvi, med katero so ubrani glasovi iz cerkve uhajali na hodnike in tako ganili tudi tiste, ki pri maši niso bili navzoči.

Megatržnica

V sredo, 10. februarja 2010, se je na ŠKG odvijala letošnja Megatržnica. Študentje – nekdanji dijaki ŠKG, združeni v ŠD Megaron – so tudi letos pripravili stojnice s predstavitevami številnih študijev slovenskih fakultet, povabili pa so tudi univerzitetne profesorje, ki so predstavitev nekaterih

študijev pripravili po razredih. Dijakom so poleg uradnih informacij nudili tudi dragocene lastne izkušnje s posameznimi študiji. S tem so študentje tik pred informativnimi dnevi dijakom pomagali pri odločitvi, katero fakulteto obiskati za informativni dan.

Dan odprtih vrat 2010

V soboto, 30. januarja, je v zavodu potekal letošnji Dan odprtih vrat. Obiskovalci so si ta dan lahko ogledali zavod, prisostvovali pri pouku izbranih predmetov v gimnaziji ter se preko predstavitev v dvorani in na odprtih vajah pevskega zbora in orkestra seznanili z delom posameznih zavodskih enot. Vreme dogodku ni bilo naklonjeno, zato je bilo tudi obiskovalcev nekaj manj.

Kot odlični vodiči gostov po zavodu so se izkazali dijaki četrtnih letnikov, kot hostese in informatorji pa so pomagali dijaki ostalih letnikov.

Za uspeh Dneva odprtih vrat so se trudili prav vsi. Snežinke, ki so cel dan vztrajno padale z neba, pa so obilo dodatnega dela povzročile predvsem čistilkam, ki so ves dan pridno skrbele za sprotno čiščenje predzidja in ostalih prostorov.

Antični dnevi za dijake in dijakinje 1. letnika

Dijaki 1. letnika so letos tri dni posvetili spoznavanju antične kulture. Ideja se je rodila v Razvojnem timu ŠKG, ki je s pomočjo profesorjev latinščine in grščine načrtoval in v sodelovanju s profesorji ter zunanjimi sodelavci, med katerimi je bilo veliko nekdanjih dijakov, izpeljal prve Antične dneve.

Dijaki so prisostvovali uram pouka, ki sta jih izpeljala po dva profesorja skupaj. Tako sta uro pripravila profesor vere in kulture ter profesor biologije, svoje moči sta združila profesor tujega jezika in zgodovine itd. Dijaki so tako lahko konkretno začutili klasični ideal celostne vzgoje in izobraževanja.

Naslednji dan so udeleženci izbirali med delavnicami, v

katerih so izdelovali makete antičnih stavb, se urili v govorništvu, izdelovali mozaike, nakit in slikali freske, kuhali kot v antiki in še kaj. Pridobljeno znanje so prikazali na kvizu, izdelke, ki so jih izdelali po skupinah, pa so si ogledali na predstavitvah.

Državno prvenstvo v športnem plezanju

26. in 27. januarja je v zavodski športni dvorani potekalo Državno prvenstvo v športnem plezanju, ki ga že vrsto let uspešno vodi in koordinira profesor športne vzgoje na ŠKG Andrej Kokalj. Tudi na tokratnem državnem tekmovanju so se naši dijaki odlično odrezali. V konkurenci 70 tekmovalcev so namreč osvojili kar tri od štirih zlatih kolajn.

Nekdanji nadškof in metropolit msgr. Alojz Uran v zavodu

Od januarja 2010 v zavodu biva nekdanji nadškof in metropolit ljubljanske nadškofije msgr. Alojz Uran. Nadškofovo stanovanje v tretjem nadstropju naše hiše bo tako spet upravičeno nosilo svoje ime, ki ga je dobilo v času, ko je v njem bival pokojni nadškof Alojzij Šuštar.

Gospod Uran pa se tako vrača tudi v Šentvid, kjer je pred posvetitvijo za ljubljanskega nadškofa in metropolita

dvanajst let služboval kot župnik. To funkcijo je opravljal tudi v času, ko se je rodila, rasla in se krepila ideja o ponovni obuditvi Zavoda sv. Stanislava. Verjamemo, da bo gospod nadškof tudi v prihodnje z veseljem spremljal delo in življenje zavoda, kot ga je v času svojega dosedanjega službovanja.

Praznovanje hišnega praznika

Praznovanje se je tudi letos začelo s sveto mašo v šentviški župniški cerkvi, ki jo je daroval ljubljanski nadškof in metropolit msgr. Alojz Uran. Maturanti so se po maši srečali z zavodarji in nekdanjimi škofijci ter se pogovarjali o življenju v zavodu nekoč. Tudi osnovnošolci so svoje praznovanje začeli z mašo v zavodski cerkvi.

Akademijo pod geslom »Vsako srce potrebuje dom« je pripravil Jegličev dijaški dom, udeležili pa so se je nadškof Alojz Uran, minister za šolstvo in šport dr. Igor Lukšič, pomožni ljubljanski škof dr. Anton Jamnik in drugi povabljeni gostje.

Svoje talente so za akademijo posodili pevci Komornega mešanega zbora ŠKG, pevke Komornega dekliškega zbora ŠKG, člani Godalnega orkestra, učenci Osnovne šole Alojzija Šuštarja in dijaki Jegličevega dijaškega doma z lastno priredbo klasičnega dela Eros in Psihe.

Zbrane so nagovorili direktor zavoda dr. Roman Globokar, minister dr. Igor Lukšič in slavnostni govornik – nekdanji dijak ŠKG in gojenec JDD Blaž Jarc. Lanski maturanti, ki so bili odlični na maturi in v gimnaziji, so na akademiji prejeli javne pohvale in častne listine.

Mednarodni simpozij o verskem pouku v slovenskih šolah

Na mednarodnem simpoziju z naslovom »Verski pouk v

slovenskih šolah« so se 26. in 27. novembra 2009 v Zavodu sv. Stanislava v Šentvidu nad Ljubljano zbrali učitelji predmeta vera in kultura s slovenskih katoliških gimnazij, njihovi kolegi iz tujine (Avstrije, Hrvaške, Irske, Italije, Nizozemske in

Poljske) ter strokovnjaki za vprašanje verskega pouka.

Soočili so se s stanjem verskega pouka v Sloveniji in ga postavili v okvir evropskega šolskega prostora. Ugotovili so, da ima verski pouk v ostalih evropskih državah mesto ne le v zasebnem, ampak tudi v javnem šolstvu, in da je način podajanja vsebin odvisen od kulturnega sobesedila posamezne države. Na koncu so za slovenski prostor oblikovali nekaj konkretnih predlogov.

Dramski festival 2009

V zavodski dvorani je tudi letos potekal tradicionalni Dramski festival, ki ga je ob sodelovanju nekaterih profesorjev priredila kulturna sekcija Dijaške skupnosti ŠKG. Z dramskimi uprizoritvami so se na njem predstavili posamezni razredi Škofijske klasične gimnazije. Komisija, ki si je ogledala vse predstave in je med njimi izbrala najboljše, je za zmagovalca letošnjega dramskega festivala razglasila 4. b razred. Ta je občinstvo nasmejal s svojo odlično zasnovano, pripravljeno in izpeljano dramo absurda z naslovom »Štirje Slovenci«. Za zaslužno zmago so prejeli prehodni pokal oz. maskoto, imenovano Stanislavček.

Pevski festival 2009

Ker se je na Pevski festival prijavilo 15 razredov, je imela komisija težko nalogo pri določanju najboljših. Komisija je podelila 6 priznanj: nagrado za najboljše debitante 1. a, nagrado za najboljšo glasbeno priredbo 2. č, najboljši trije pa so bili: na 3. mestu 4. a, na 2. mestu 2. č, na prvem mestu pa 3. c. Nagrado za izvirnost je prejel 4. c, nagrado občinstva pa 3. c. Na letošnjem festivalu, ki je bil po mnenju komisije in gledalcev eden boljših, so udeleženci dali prednost petju pred koreografijo, in upamo, da bo tudi v prihodnje tako.

Adventni sejem 2009 in adventna akcija

V petek, 4. decembra 2009, je v zavodskem predverju, v Kregarjevem atriju ter pred glavnim vhodom že drugo leto zapored potekal adventni sejem. Z zanimivimi in raznolikimi izdelki so ga sooblikovali predvsem osnovnošolci, saj je pobuda za ta sejem prišla prav z njihove strani. Na ta dan je potekal tudi informativni dan Osnovne šole Alojzija Šuštarja.

Sredstva, ki so bila zbrana na adventnem sejmu, so bila namenjena otrokom iz Malavija, da bi jim omogočila izobraževanje in tako svetlejšo prihodnost, ki jim je domači ne morejo zagotoviti. Na sejmu je svoje izdelke na ogled in v prodajo ponudilo nekaj gimnazijskih razredov.

Na gimnaziji je letos potekala tudi adventna akcija, namenjena zbiranju sredstev za misijon »smetiščarjev« na Madagaskarju. Življenje in delo v njem je dijakom predstavil sam misijonar p. Pedro Opeka in jih s svojo karizmatično osebnostjo navdušil za pomoč tamkajšnjim ljudem. Odziv dijakov in zaposlenih je presegal vsakršna pričakovanja, saj je bilo zbranih kar 9.377,27 evrov, ki bodo otrokom smetiščarjev, za katere na Madagaskarju skrbi pater Opeka, priskrbeli dnevni obrok riža vsaj za nekaj dni.

»Sama sem otrok med otroki« – likovna razstava Jelke Reichman

Delo slikarke in ilustratorke Jelke Reichman že desetletja v prekrasno ilustriranih knjižicah spremlja slovenske otroke. Njene ilustracije so otrokom in odraslim preprosto všeč. Težko bi našli koga, ki se ne bi strinjal s prof. dr. Milčkom Komeljem, ki je na odprtju njene razstave v zavodu poudaril: »Slikarka Jelka Reichman s svojimi barvitimi ilustracijami

izžareva ljubkost, dobrodušnost, vedrino in ljubeznivo okroglost – značilnosti, ki so tudi njene osrednje osebnostne lastnosti. Videti je, kot da je nenehno zazrta v svet otroške pravljičnosti kot v domovino svojega neizživetega otroštva.»

Odprtje razstave njenih ilustracij v Kregarjevem atriju so spremljali tudi ubrani glasovi tistih, ki so jim njene ilustracije v prvi vrsti namenjene – to je otrok. Tokrat so se ji na svoj način tako oddolžili učenci Osnovne šole Alojzija Šuštarja.

Debatni turnir 2010

Ker našim dijakom besede dobro tečejo z jezika, so se v debatni skupini pod mentorstvom mag. Jerneja Piska odločili organizirati prvi Debatni turnir ŠKG. Ta je med glavnim odmorom potekal kar dva tedna v aprilu zapored in na treh prizoriščih hkrati.

Debatna skupina je izbrala zanimive in aktualne teme, kot so:

»Facebook škodi prijateljstvu«, »Uporabo alkohola bi morali prepovedati«, »V šolah bi morali obvezno nositi uniforme« idr. Kakovost povedanega so na soočenjih poleg mentorja ocenjevali tudi člani debatne skupine, med katerimi je bila večina maturantov.

Nekateri tekmovalci so na soočenjih tipa »pro et contra« izkazali svojo dobro podkovanost v retoriki, drugi so dokazali, da so za takšna soočenja naravno talentirani, tretji so prikazali oboje.

Čeprav je bila za naše dijake to novost, pa pogled v kroniko ŠKG pokaže, da se je prva tribuna PRO ET CONTRA zgodila že leta 1995. Kronist je takrat zapisal, da »zagovorniki svojih idej niso branili le formalno, pač pa so bili v njih z vsem srcem: stvar so vzeli zelo resno«. Kljub temu se tovrstna tribuna naslednje leto ni ponovila. Držimo pesti, da bo tokrat drugače in bo Debatni turnir drugo leto dobil naslednika in postal tradicionalni.

Ekskurzija in romanje maturantov v Večno mesto

Maturanti ŠKG so bili marca na že tradicionalni ekskurziji v Assisiju in Rimu. Obiskali so številne zgodovinsko in duhovno bogate kraje. Vrhunec ekskurzije, ki je hkrati tudi romanje, pa je nedvomno bilo srečanje s papežem Benediktom XVI. na Trgu sv. Petra ob praznovanju cvetne nedelje. Pri blagoslovu cvetja in pri sveti maši je papež posebno nagovoril mlade z

vseh koncev sveta, ki so ta dan praznovali svetovni dan mladih.

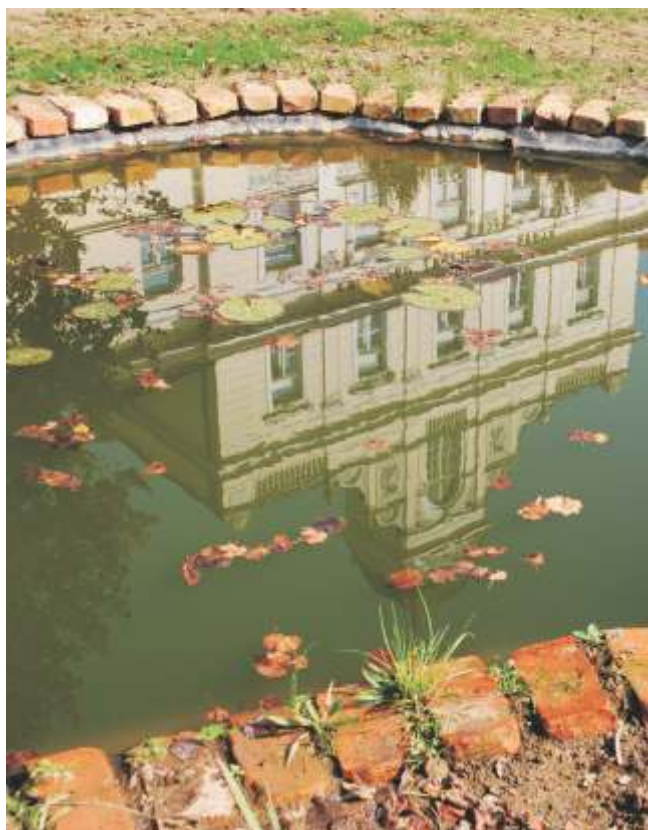
Po maši je nagovoril tudi maturante Škofijske klasične gimnazije, ki so se papežu za to pozornost zahvalili z bučnim aplavzom. To je bil verjetno najglasnejši aplavz in pozdrav, kar so ga naši dijaki kdaj izrekli na Trgu sv. Petra.

Besedilo papeževega pozdrava (vključno z zvočnim posnetkom bučnega odziva dijakov) se nahaja na spletni strani radia Ognjišče:

<http://radio.ognjisce.si/sl/104/aktualno/1152/>.

Odprtje in blagoslov ribnika

Zavodski park je bogatejši za nov ribnik, ki je pravi model naravnega ekosistema. Pobudnik projekta g. ravnatelj Jože Mlakar, je projekt spremljal od ideje do odprtja in večinoma s pomočjo prostovoljcev ribnik tudi izdelal. Ribnik pa ne bo zgolj krasil parka, saj ga bodo predvsem osnovnošolci uporabljali tudi v učne namene.

Latinščina na osnovni stopnji

Marca je v Zavodu sv. Stanislava potekal mednarodni posvet na temo »Latinščina na osnovni stopnji.« Namen simpozija je bil predstaviti pomen učenja klasičnih jezikov v zgodnji otroški dobi ter prikazati model, ki naj bi ga v prihodnjih letih vpeljali v osnovno šolo Alojzija Šuštarja. Radi bi izoblikovali zelo širok predmet z imenom Klasična kultura, ki bi ga v prvih razredih poučevali znotraj drugih predmetov, kasneje pa samostojno. Otroci bi se v okviru tega predmeta v zadnjih štirih letih naučili tudi osnove latinščine, predmet pa bi nadaljevali tudi v gimnaziji in si tako pridobili celovito humanistično izobrazbo.

Moja rast, moja skupnost, moj dom!

Štiri leta skupnega bivanja v šolskih klopih je gotovo močna vez, zato svojih sošolcev nikoli ne pozabimo. Štiri leta skupnega bivanja v dijaškem domu, v isti sobi ali apartmaju, pa pomeni še veliko več. To je kot življenje v družini. V štirih letih spoznaš vse dobre in slabe strani svojih »cimrov«, poznaš jih kot svoje brate in sestre. Prav tako spoznaš vzgojitelje in točno veš, kako kdo reagira, kdo je dosleden in kdo ne, koga se da malo »prinesti okoli« in koga ne. V spominu gotovo ostanejo številna prijetna doživetja, pa tudi kakšna grenka izkušnja. Boleče in neprijetne izkušnje pa so običajno preizkušnje, ki jih nujno potrebujemo, da lahko rastemo in zorimo, vendar to spoznamo šele pozneje.

Vzgojitelj je kot sejalec, ki seje in upa, da bo seme skalilo, zraslo in obrodilo sad. Rezultatov običajno ne vidi. Zdaj, ko se mnogi že sami ukvarjate z vzgojo otrok, gotovo z večjim razumevanjem gledate nazaj na svoje vzgojitelje.

V letošnjem šolskem letu smo v JDD razpisali natečaj za slogan dijaškega doma. Dobili smo 70 predlogov. Izbran je bil slogan: »Jegličev dijaški dom, moja rast, moja skupnost, moj dom,« ki ga je predlagala dijakinja 4. letnika. Te besede lepo zajemajo vse, kar dijaki lahko v domu lepega doživijo in prejmejo. Verjamem, da so se tudi med vami v naši hiši spletle močne vezi, ki jih ne želite pretrgati, zato ste se pripravljali vključevati v skupnost bivših dijakov ŠKG in JDD. Vabim vas, da se kdaj oglasite v dijaškem domu, ki je doživel kar nekaj izboljšav v opreми, prav zdaj pa je dobil tudi novo zunanjo podobo. Veseli vas bomo tudi vzgojitelji.

Marta Šuštar
ravnateljica JDD

Zastonj ste prejeli, zastonj dajte!

Naj mi bo dovoljeno nasloviti te evangelijske besede na vse, ki ste se pripravljene vključiti v skupnost nekdanjih dijakov Škofijske klasične gimnazije. Že od ustanovitve naše gimnazije leta 1993 smo načrtovali to združenje, ki naj bi imelo v svojem statutu na prvem mestu dobrodelnost. Ko živimo v blaginji in imamo vsega v izobilju, ne čutimo revščine in pomanjkanja drugih. Takrat je dobrodelnost nekaj oddaljenega, nekaj, kar nas ne zadeva in kar prepuščamo v skrb tako imenovani socialni državi. Toda stvari se lahko v hipu spremenijo in nenadoma pademo v nesrečo, ko nimamo strehe nad glavo in ne vode in ne hrane.

Takrat nam priskočijo na pomoč ljudje, ki se znajo uživati v pomanjkanju in nesrečo drugih. Ko smo odprti rok in odprtega srca, nas prevzame prijeten občutek, da vendar ne dajemo zastonj, da nam bo to povrnjeno v zvrhani meri. V modernem jeziku bi rekli, da je naš dar bližnjemu posojilo, ki ga dajemo Bogu, in da nam bo to posojilo povrnjeno z obrestmi na tem in na onem svetu.

Jože Mlakar
ravnatelj ŠKG

Sklad za pomoč družinam

Sklad za pomoč družinam je bil ustanovljen v letu 1995. Temeljni namen sklada je zbiranje sredstev za pomoč družinam, ki bi zaradi slabšega socialnega položaja težko plačevali prispevek za nadstandardni program v gimnaziji in/ali prispevek za bivanje v dijaškem domu.

V šolskem letu 2008/2009 smo pomagali 109 družinam dijakov ŠKG in 14 družinam učencev OŠ Alojzija Šuštarja. Skupni znesek razdeljene pomoči je zadnjih nekaj let skoraj 100.000 EUR letno.

Pri podeljevanju denarnih pomoči družinam se upoštevajo naslednji kriteriji:

- ▣ *nizek osebni dohodek na družinskega člana,*
- ▣ *družine z več otroki,*
- ▣ *učni uspeh in nadarjenost,*
- ▣ *oddaljenost od šole,*
- ▣ *bivanje v Jegličevem dijaškem domu (za dijake ŠKG).*

Družine prejemajo pomoč v višini od 15 do 162 EUR, glede na zgoraj naštetih kriterije. Sklad **pridobi večino sredstev** za pomoč od posameznikov, ki redno mesečno prispevajo svoj dar. Trenutno imamo 400 članov. V zadnjih desetih letih pa je, žal, kar nekaj dobrotnikov dokončalo svojo življenjsko pot in tako pridobimo v sklad manj sredstev, kot jih potrebujemo za nemoteno delovanje.

Vir sredstev je tudi **Slomškova ustanova**, s katero dobro sodelujemo pri organizaciji skupnih dogodkov (božično-novoletne voščilnice, vsakoletna oddaja po Radiu Ognjišče in koncert v Cankarjevem domu vsako drugo leto).

Precejšen del pomoči lahko razdelimo tudi s pomočjo **Breznikovega sklada**, v katerega je sredstva podaril že pokojni Dušan Breznik.

V skladu želimo, da bi tudi v prihodnje lahko pomagali številnim družinam, ki so se posebej v zadnjem letu znašle v nezavidljivem socialnem položaju zaradi gospodarske krize.

Pristopna izjava

IME IN PRIIMEK:

NASLOV:

TELEFON:

E-NASLOV:

Daroval(a) bom:

(obkrožite enega od načinov)

1. Vsak mesec:

_____ EUR

- a) po položnici (položnice Vam pošljemo)
- b) trajnik

2. Nekajkrat na leto bom nakazal(a):

_____ EUR

- a) enkrat letno
- b) dvakrat letno
- c) večkrat: _____ (napišite kolikokrat)

IZJAVLJAM, da pristopam k članstvu v Skladu za pomoč družinam.

PODPIS:

KRAJ IN DATUM:

Podpisano Pristopno izjavo pošljite na naslov:

Karitas Zavoda sv. Stanislava
Sklad za pomoč družinam
Štula 23
1210 Ljubljana Šentvid

Dodatne informacije:

sklad@stanislav.si
01/58-22-208

Osební podatki se uporabljajo samo za delovanje Sklada za pomoč družinam. Na podlagi 32. člena Zakona o varstvu osebnih podatkov lahko uveljavljate svoje pravice pri: Zavod sv. Stanislava, Štula 23, 1210 Ljubljana Šentvid.

POMOČ BLIŽNJEMU

Vsak od prejemnikov pomoči podpiše **izjavo moralne obveze**, da »se s podpisom moralno obvezuje, da bo v SKLAD za pomoč družinam tudi sam daroval, ko bodo za to ustvarjeni primerni pogoji«. Določba »primerni pogoji« predvideva vsaj dve leti rednega delovnega razmerja.

Vse, ki ste v preteklosti prejeli pomoč in ste že v rednem delovnem razmerju, vabimo, da se pridružite članom sklada (s pristopno izjavo, ki jo pošljite na naš naslov, ali z občasnim darom). **Naj se veriga dobrote nadaljuje tudi za prihodnje rodove.**

Alojzija Čebulj, tajnica sklada
mag. Tone Česen, ravnatelj sklada

Kaj lahko storimo z vašimi darovi

Pomagamo družinam dijakov in učencev in jim omogočimo plačevanje prispevka za nadstandardne dejavnosti v gimnaziji in osnovni šoli in s tem udeležbo na vseh dejavnostih.

Samo za ponazoritev naj povemo, kaj pomeni posamezni mesečni dar:

- € 15,00 – mesečna pomoč eni družini, ki prejema najmanj pomoči
- € 30,00 – mesečna pomoč dvema družinama, ki prejemata najmanjši znesek pomoči
- € 50,00 – večina družin prejema toliko pomoči mesečno
- € 150,00 – skoraj pokrijemo pomoč družinam, ki prejemajo najvišji znesek pomoči

Našo dejavnost lahko podprete:

- Z darovi preko plačilnega naloga. Na plačilni nalog vpišete želeno vsoto. Nakazilo na Karitas v Zavodu sv. Stanislava, Štula 23, 1210 Ljubljana Šentvid, TRR SI56 0203 2009 1434 483.
- S pristopno izjavo. Vsak mesec nakažete vsaj 5 EUR. Vsoto, ki jo želite darovati, vpišete v za to pripravljen prostor. Sklad bo sproti pošiljal izpolnjene položnice. Da nimate skrbi vsak mesec, lahko darujete enkrat, dvakrat ali večkrat večjo vsoto.
- Na druge načine. Darujete lahko ob življenjskih jubilejih ali namesto cvetja na grob umrlih. V sklad lahko prispevate iz zapuščin ali pa svoje premoženje po smrti namenite v stalno ustanovo, ki nosi Vaše ime.

Ustanova »Fundacija Alojzija Šuštarja«

Fundacijo Alojzija Šuštarja sta spomladi 2010 ustanovila Zavod sv. Stanislava in Nadškofija Ljubljana. Temeljni namen ustanove je zagotavljanje finančnih in drugih sredstev za izvajanje vzgojno-izobraževalnih dejavnosti v Osnovni šoli Alojzija Šuštarja, ki je trenutno s strani Ministrstva za šolstvo in šport financirana v višini 85 %.

Ustanova »Fundacija Alojzija Šuštarja«

Štula 23, 1210 Ljubljana Šentvid
T: 01/58-22-208
E: fundacija@stanislav.si
I: www.stanislav.si/fundacija

Našo dejavnost lahko podprete z darovi preko plačilnega naloga.

Na plačilni nalog vpišete željeno vsoto. Nakazilo na:

Ustanova »Fundacija Alojzija Šuštarja«
Štula 23, 1210 Ljubljana Šentvid,
TRR: SI56 0203 3025 8577 268.

Osební podatki se uporabljajo samo za delovanje Ustanove "Fundacija Alojzija Šuštarja". Na podlagi 32. člena Zakona o varstvu osebnih podatkov lahko uveljavljate svoje pravice pri: Zavod sv. Stanislava, Štula 23, 1210 Ljubljana Šentvid.

DRUŽABNO SREČANJE BIVŠIH DIJAKINJ IN DIJAKOV

***SOBOTA
22. maj 2010
od 11. ure dalje***

**ustanovni zbor
Alumnija
v zavodski dvorani**

**nato športno srečanje
in piknik
v športnem
parku zavoda**

prinesite športno opremo

Prosimo za potrditev prisotnosti
do 14. maja 2010
na e-naslov: alumnij@stanislav.si